

ΑΛΛΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, 1893. ΑΡΙΘ. 308

Συνδρ. έτης. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Είς ούδένα, πλην τών τακτικῶν
ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς
τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 26.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΩΝΙΑΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ.

Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ ἐγεννήθη τὸ 1843 ἐκ πατρὸς Χερμάνου ἡγεμονίσκου τοῦ Βῆδ, ἥτο δὲ ἡ μονογενὴς θυγάτηρ ἐν τῷ οἴκῳ τῶν γονέων της καὶ τόσον ζωηρὰ καὶ εὐφύης, ὥστε οἱ γονεῖς της ἠναγκάσθησαν νὰ ἀρχίσουν νὰ τὴν διδάσκουν γράμματα ἐκ τοῦ τρίτου ἔτους τῆς ἡλικίας της, διὰ νὰ δώσουν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν πνεῦμά της τὴν ἐνασχόλησιν, τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο ὅτι ἐχρειάζετο, ταχέως δὲ ἔκαμε τελείας προόδους εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς τὴν ῥαπτικήν.

Ἀπὸ τοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας της εἶχεν ἐνθερμον πόθον νὰ γείνη διδασκάλισσα δημοτικῆς σχολῆς, ἠγάλλετο δὲ συναθροίζουσα τὰ μικρὰ παιδιὰ τοῦ χωρίου της καὶ διδάσκουσα αὐτὰ ὅ,τι αὐτὴ ἐμάνθανε.

Κατερχομένη δρομέως ἡμέραν τινὰ τὴν μεγάλην κλίμακα τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς της, ἐγλίστρισε καὶ ἔπεσε κατὰ κεφαλῆς, πρὶν ὅμως φθάσῃ εἰς τὴν βάσιν τῆς κλίμακος, ὅπου βεβαίως θὰ εὗρισκε τὸν θάνατον, κύριός τις ἀνερχόμενος, συνέλαβεν αὐτὴν καὶ οὕτως ἐσώθη ἀπὸ προώρου

θανάτου. Ὁ κύριος ἐκεῖνος, ὅστις ὑπέδεχθη αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἦτο ὁ μέλλων αὐτῆς σύζυγος.

Τὸ περιστατικὸν ἐκεῖνο τῆς κλίμακος ὁ πρίγκιψ Κάρολος δὲν ἐλπισμόνησε καὶ ἀφοῦ ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας. Ὁ τε μετὰ τὴν ἐκλογὴν του ὡς Κυβερνήτου τῆς Ρουμανίας (1869) ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς Ἐλισάβετ, ἥτις ἐν τῷ μεταξυεῖχε χάσει διὰ τοῦ θανάτου πατέρα καὶ ἀδελφόν, μετὰ βραχεῖς ἀρραβῶνας δύο μηνῶν, ἐτέλεσε τοὺς γάμους της ἐν τῇ πατρικῇ της οἰκίᾳ ἐν Βῆδ κατὰ τε τὸν Διαμαρτυρόμενον καὶ Παπικὸν τρόπον, αὐτῆς οὕσης Εὐαγγελικῆς καὶ αὐτοῦ Παπικοῦ.

Τῷ 1870 ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ ἐγένετο μήτηρ θυγατρὶος, ἀλλὰ μετὰ τέσσαρα ἔτη ὁ θάνατος ἀφῆρεσε καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τῆς ἀγάπης της.

Ἐκτοτε ἐπεδόθη ὀλοψύχως εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν γραμμάτων καὶ ἰδίως τῆς ποιήσεως, συνέγραψε δὲ εἰς Ρουμανικὴν καὶ Γερμανικὴν γλῶσσαν διάφορα ποιήματα.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κύριος δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ἄλλα τέκνα, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς διαδοχῆς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρουμανίας,

Ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας
Ἐλισάβετ.

εξελέχθη διάδοχος τοῦ βασιλέως Καρόλου ὁ Πρίγκις Φερδινάνδος δευτερότοκος υἱὸς τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ Καρόλου, ὅστις πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Δουκὸς τοῦ Ἐδιμβούργου τοῦ ποτὲ ἐκλεχθέντος βασιλέως τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ ποιήτρια βασίλισσα τῆς Ρουμανίας δυστυχῶς πάσχει ὑπὸ χρονίου τινὸς νοσήματος, ὅπερ ἀπειλεῖ τὴν πολύτιμον αὐτῆς ὑπαρξιν, τῆς ὁποίας τὴν ἐπιμύκνουν εὐχονται πάντες οἱ ἀγαπῶντες τοιοῦτους γλυκεῖς, συμπαθεῖς καὶ σύναμα ἰσχυροῦς χαρακτῆρας.

Η ΜΑΥΡΗ ΩΡΑΙΟΤΗΣ.

Αὐτοβιογραφία ἐνὸς ἵππου.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον)

«Μετὰ τοῦτο μὲ ἀπέστειλαν εἰς τὸ ἀλογοπάζαρον διὰ νὰ πωληθῶ. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποσχεθοῦν ὅτι ἤμην ἐλευθέρα ἐλαττωμάτων, ὅθεν δὲν ἐγένετο λόγος περὶ τούτου. Ἡ ὥραία μορφή μου καὶ τὸ καλὸν βάδισμά μου ταχέως προσέκλυσαν τὴν προσοχὴν κυρίου τινός, καὶ τὸν ἔκαμον νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν τιμὴν μου ὀλίγον περισσότερον, καὶ οὕτως διὰ δημοπρασίας κατεκυρώθη εἰς αὐτόν. Οὗτος ἦτο μεταπράτης ἵππων καὶ μὲ ἐδοκίμασε πολυτρόπως καὶ μὲ διαφόρους χαρτιάδας, ταχέως δ' ἀνεκάλυψε τί δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ὑποφέρω. Τελευταῖον μὲ ἡνίοχει ἡσύχως ἀνευ τεντωτικοῦ χαλινοῦ, καὶ ἔπειτα μὲ ἐπώλησεν ὡς ἐντελῶς ἥσυχον ἵππον εἰς ἓνα κύριον ἐκ τῆς ἐξοχῆς. Οὗτος ἦτο καλὸς κύριος καὶ ἐπερνοῦσα καλὰ μὲ αὐτόν. Ἀλλ' ὁ παλαιὸς ἱπποκόμος τοῦ ἀνεχώρησε καὶ ἄλλος νέος ἔλαβε τὴν θέσιν του. Ὁ νέος οὗτος ἦτο κακῆς διαθέσεως καὶ σκληρᾶς χειρὸς ἄνθρωπος — ἄλλος Σαμφὼν — καὶ πάντοτε ὠμίλει μὲ τραχεῖαν ἀνυπόμονον φωνήν. Ἐὰν δὲ δὲν ἐκινούμην εἰς τὸ ἱπποστάσιον τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν μὲ ἐχρειάζετο, μὲ ἐκτύπα μὲ ὅ,τι ἐτύχαινε νὰ κρατῇ εἰς τὰς χεῖράς του. Πᾶν ὅ,τι ἐπραττεν ἦτο χονδρόν, καὶ ἤρχισα νὰ τὸν μισῶ. Ὅ,τι ἐπεθύμει ἦτο νὰ μὲ κάμῃ νὰ τὸν φοβοῦμαι, ἀλλ' ἐγὼ ἤμην ὑψηλοφρονεστέρα ἢ ὥστε νὰ ὑποταχθῶ διὰ τοιούτου τρόπου, καὶ μίαν ἡμέραν ὅτε μὲ εἶχε παρρηγίσει περισσότερον τοῦ συνήθους, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ θυμώσῃ μεγάλως, μὲ ἐκτύπησε κατὰ κεφάλαι μὲ τὴν μάστιγα τοῦ ἡνιόχου. Ἀλλ' ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ποτὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ πατήσῃ πλέον εἰς τὴν φάτνην μου, διότι ἐγνώριζεν ὅτι εἴτε τὰ χάλιά μου, εἴτε οἱ ὀδόντες μου ἦσαν

ἐτοιμα δι' αὐτόν. Μὲ τὸν κύριόν μου ἤμην ἐντελῶς ἥσυχος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπέισθη εἰς ὅσα δ' ἱπποκόμος τῷ εἶπε, καὶ λοιπὸν ἐπωλήθη πάλιν.

«Ὁ αὐτὸς μεταπράτης ἤκουσε περὶ ἐμοῦ καὶ εἶπεν ὅτι ἐγνώριζεν ἐν μέρος, ὅπου θὰ ἔμενον εὐχαριστημένη. Εἶναι λυπηρόν, ἐπρόσθεσεν, τόσον λαμπρὸς ἵππος νὰ καταστραφῇ δι' ἑλλειψιν καλῆς δεξιᾶς πείρας,» τὸ δ' ἀποτέλεσμα τῆς συστάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἦτο ὅτι εἶμαι ἐδῶ τῶρα. Ἀλλ' εἶχον πεισθῇ καθ' ἑαυτήν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν οἱ φυσικοὶ ἐχθροὶ μου καὶ ὅτι ἐπρεπε νὰ ὑπερασπίζωμαι τὸν ἑαυτόν μου. Βεβαίως ἐνταῦθα τὰ πράγματα εἶνε πολὺ διαφορετικώτερα, ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε πόσον καιρὸν θὰ διαρκέσῃ ἡ κατὰστασις αὕτη; Ἐπεθύμουν νὰ ἡδυνάμην νὰ σκέπτομαι περὶ τῶν πραγμάτων, ὅπως σκέπτεσαι σύ, ἀλλὰ δυστυχῶς μετὰ τοιαῦτα καὶ τσαῦτα παθήματα δὲν δύναμαι.»

— «Ἀλλὰ, τῷ εἶπον, θὰ εἶναι μεγάλη ἐντροπὴ ἐὰν σύ ἐλακτιζῆς ποτε ἢ ἐδάγκανες τὸν Ἰωάννην ἢ τὸν Ἰάκωβον.»

«Δὲν σκοπεῖω νὰ πράξω τοῦτο, εἶπεν αὕτη, ἐνόσφ εἶναι καλοὶ πρὸς ἐμέ. Πράγματι ἐδάγκασα μίαν φορὰν τὸν Ἰάκωβον πολὺ κακὰ, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης τῷ εἶπεν, «Μεταχειρίσου τὴν μὲ καλωσύνην,» καὶ ἀντὶ νὰ μὲ τιμωρήσῃ, ὡς περιέμενον, ὁ Ἰάκωβος ἤλθε πλησίον μου μὲ τὸν βραχίονά του τυλιγμένον καὶ μοῦ ἔφερεν ὀλίγα πίτυρα καὶ μὲ ἐχάιδευσεν, καὶ ἔκτοτε ποτὲ πλέον δὲν τὸν ἐδάγκασα, καὶ οὔτε θὰ τὸν δαγκάσω.»

Σημ. Συντάξας. Ἐπειδὴ ἡ παρούσα αὐτοβιογραφία τῆς Μαύρης Ωραιότητος εἶναι βιβλίον πολυσελίδον, ἀλλὰ καὶ διδακτικώτατον, ἀπεφασίσθη νὰ δημοσιευθῇ ὀλόκληρον διὰ μιᾶς ἀντὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς «Ἐφ. τῶν Παίδων,» θὰ τεθῇ δὲ ἡ τιμὴ τοῦ τόσον εὐθηνῇ, ὥστε ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων νὰ δύνανται νὰ τὸ αγοράσωσιν. Ὅθεν διακόπτεται ἡ περαιτέρω δημοσίευσίς του διὰ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΗΡΩΕΣ

(Διὰ τὴν Ἐφ. τῶν Παίδων.)

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

ὑπὸ Ζ.

Κατὰ τὸ 1850, χήρα τις πτωχὴ ἔζη μὲ τὸ παιδίον τῆς εἰς μικράν τινα κωμόπολιν τῆς Γαλλίας, κειμένην ἐπὶ τοῦ Λίγειρος. Ἦτο πλῆυστρα, μόλις δὲ καὶ μετὰ δυσκολίας κατάρθωνε νὰ ζῇ καὶ νὰ τρέφῃ τὸ ἐξαετὲς παιδίον τῆς, τρίβουσα καὶ κοπανίζουσα ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἐσπέρας, ἐνῶ ὁ μικρὸς Γιαννάκης, ἰσχνὸς ὡς γάτος τοῦ δρόμου ἀλλὰ στερεὸς καὶ εὐλύγιτος τὸ σῶμα, ἐξυπνος δὲ καὶ τρυφερὸς τὰ αἰσθήματα, ἐπαίξε μὲ ἄλλα παιδία ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ὅπου ἐπλυνε ἡ μήτηρ του.